

Hücrelerinden Firar Eden Güneş Ve Şiirler

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Eylül 2020

Hayatın devre arasıydı şiirler belki de kolbastı oynayan düş tadında imgeler...

Asmalı konağın satırlarında biten üzüncü gibi en çok da kavisli yollarda terk edilmiş bir araba gibi her su kaynattığında beynin motoru içinde piştiğim; her yalnız kaldığında ışıldağın tefe konan gerçekler gibi...

Süzgeçten geçen sözcükler bir akit adeta arka penceresi karanlığa batan bir duvar ki dibinde açan çiçeğin saksısından sızan yarım yamalak bir gülüş gibi...

Ömrün tezgâhında sakil gölgeler ve akil insanlar aklın yolunun bir olduğu dünyada artık kimse muhalif olduğum ne de olsa gerçeklerin de penceresi var ve gerekçeleri elbet ütülediğim bir kat izi sözüm ona iştiğal olduğumdan geçip işgal edilen benliğim gibi.

Rötarlı bir şiir belki de gün bitmeden kâğıda yağın yaşların da alıntısı iken imgeler ve genel geçer kurullarla yaşamak yetmezmiş gibi kendimi disipline ettiğim ömrün afrası tafrası bitmezken.

İsmarladığım bir alıntı mı yoksa hangi yazarın kalemine yolum düşüp de çağlayan fitratına çılgın hayallerin birer dip not eklediğim hüznün cetvelinde boylu boyunca yatan matemde de hiçbir hayat belirtisi yok iken...

Ve işte muhafaza ettiğim ne varsa: kâh değer kâh aldatı kâh yalnızlık kâh yalandan uzak yaşamlara duyduğum inançla hala nasıl oluyor da güven duygumun yitip gitmediği...

Neyse alıp veremediğim sözcüklerle dikiş tutturmak belki de en çok mantığımı yok sayıp alt üst ettiğim ömrün hala nasıl oluyor da bir fiyasko ile sonlanmadığı...

Timar ettiğim neyse belki de akışkan bir üzüncü aşka düşen bir sağaltımla kayıpların değil yeni buluşların peşinde kör total ilerlemenin de olsa keşke bir gerekçesi.

“Ömrün yarısı kapı ardı ve odalar. Duvarlar, kapılar ve pencereler dünyaya doğru değil, dünya onlara doğru. Varlığın, varoluşun, sezginin ve duyuların kılcal haritalanması tüm şiirler...” (Alıntı)

Hükmeden en ağır duygu hele ki hayatı da aşkı da ağırdan alırken...

Yalansız seven insanlara duyulan inanç ve hürmet belki de bir adım daha yaklaşmak kendine hele ki dünyanın tüm kirinden pasından uzak kalmak adına cebelleştığımız duygular ve de rüyalar.

Akıl haritasında yanıp sönen bir ışık işte: kisvesi, izbesi ve yalnızlığı ise külüstür bir boy aynasında gizli ve hükmetmekle yaşamak arasında gidip gelen o yolcu ki kindar dünyaların uzağında mantığı da yok sayıp devriâlem yaptığımız günün gecede kalan akli belki de gecenin şairde kalan akli.

Latife yapmaksâ hayata nasıl da hayta bir rüzgâr tüm belirteci aslında kendinden saklı ve doğasında hüznün kayıtsız bir izlekte saklı insanlar ve Tanrı artık kimse inancın uzağında ve bizlere İlahi Aşk adeta iltimas geçerken elbet öz veri ve ön yargı ile hala tamamlayamadığımız hikâyemiz...

Bir satırsa altta kalan.

Bir aşksa eğer yürekte yaşatılan illa ki Araf'ta kalan varlığı şairin hele ki öznesi gizli yüreği tedirgin ve kaybettiği imleci nihayetinde yolunu bulacakken...

Evet, ilham perimin gözündeki fer ile aydınlık kılıyorum hayatı ve nasıplendiğim tüm duygulardan şiirler örüyorum belki de aynı kız çocuğu olmanın da vesiledir örgülü saçlarım hala okula hasret yalnızlığa ferman sözcüklere ise aşkla yaklaşan ve aşkın hâkim olduğu bir dünyaya olan inancını da şair yitirmezken...

"Şiirler dünyaya bırakılmış mektuplardı. Yalnızlığın bir sağaltım sürecinin karşılığı olarak okunabilirler." (Alıntı)

Mademki hayat ve şair bir artı parantez açmıştı yarına ve şiirlerle dolmuş bir heybenin de fısıltısı idi madem aşk ve işte yaftaların asla değer taşımadığı hele ki aşkla bütünleşen kıvancı ile yüreğin bir yanardağdan da farkı yokken şairin ve kalemin...

Hırçın mizacı yalnızlığın.

Yalnızlık dokusu duygulara pervane.

Göğün de ümmeti iken şiirler ve kuşlar ve işte rahmet yaptı yapacağını hele ki şair en çok aşka ve yalnızlığa rağbet ederken...

Hücrelerinden firar eden güneş ve şiirler hele ki çökkün omuzlarında acıların her anlamda insanın yüreğini ihya eden...